

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

378.

Négy világrész hetven fiatalja magyarul tanul ly

Látogatás a külföldi ösztöndíjasok kollégiumában

Idő

"1960"

Forrás:

Személy

Helyszám

Nepszabadság,
(Hely)

1960. júl. 28.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Autóbusz kanyarodik a kis utcába, s szép, modern épület előtt áll meg. Hatnapos mecseki túráról érkeztek a ház lakói. Örömben éljeneznek, olyan boldogan tértek meg új otthonukba. Hazajöttek. Igen, haza, mert már második otthonának érzi négy világrész hetven fiatalja a Zsombolya utca 3-as számú épületét. Pedig csak háromnegyed éve lakják iraki, guineai, albán, amerikai, kínai, vietnami, indonéz, szovjet, mongol, szudáni, kenyai, jordániai, paraguayi, német, ciprusi, görög, venezuelai, algériai, francia ösztöndíjasok. Az ENSZ, a DIVSZ, a küldő ország vagy a magyar kormány ösztöndíját élvezik a diákszállóbeliek, akik tíz hónapig magyar nyelvet tanulnak, meg szaktárgyaikból készülnek fel, hogy nálunk végezhessek el főiskolai, egyetemi tanulmányaikat, s hazájukban hasznosítsák a közgazdászok vagy szobrászok, zootechnikusok, geológusok, filmszínészek, amit Magyarországon tanultak.

A korszerűen berendezett kollégium társalgójában könnyű a riporter dolga, már mindenkivel magyarul beszélhet. Természetesen nem bőséges még a kérdezettek szókinccse, s a szavak kiejtése

is őrzi még a nemzeti sajátosságát. De azért akad meglepő kivétel is. *Cu Ha-lin* például olyan szépen beszél magyarul, mintha nem is Kínában, hanem a Dunántúlon született volna.

Érdekes emberi sorsok. *Maria Milaj* férje Magyarországon járta ki az orvosegyetemet, s most, szeptemberi államvizsgája után az albániai Gyirokasztra ősi hegyi városka gyógyszerésze lesz.

— DIVSZ-ösztöndíjat kaptam — mondja az indonéz *Suparnadi*. — Apám nincstelen paraszt, földesurának dolgozik. Tizenhárom testvérem közül én vagyok a legidősebb. Villamosmérnök leszek, hazámnak most erre van a legnagyobb szüksége. Szórakozásom a televízió, s háromszor voltam Operában is.

— Guinea parasztország, agrónómuspályát választottam — feleli *Konté Mamadou*. — Szótár segítségével már olvasom a magyar szakirodalmat.

Dimitra Sztilianu a ciprusi Limaszból jött. Gyermekorvos akar lenni városában. Férje is itt tanul, a Budapesti Műszaki Egyetem elsőéves hallgatója, ami az asszony számára némi gonddal jár: esténként hazai ízű vacsorák készítésével — citromosan, olaj-

san, fűszer nélkül. Azért a közeli Bartók Színpad műsorát sem hanyagolják el. *Khászro Rauf Ahmed*, a huszonhat iraki ösztöndíjast tömörítő diákbizottság titkára gépészmérnök lesz. Bátyja katonatiszt, az iraki forradalom győzelméért harcolt.

— Táncosnőnek és balettpedagógusnak készülök — mondja a karcsú, szőke *Barbara Ffundheller*. — Berlinben kezdtem, most a Budapesti Állami Balettintézetben folytatom tanulmányaimat.

Nem könnyű feladat húsz nemzet fiataljait egy nagy család tagjává nevelni, közöttük és a magyar szokások között a harmóniát megteremteni, megszokni a magyar étrendet meg a kollégiumi fegyelmet. A közös szórakozás, tanulás természetesen nagy nevelőerő. A külföldi ösztöndíjasok közül igen sokan ezen a nyáron ifjúsági építőtáborokban dolgoznak.

Látogatásunk során meggyőződhattünk arról, hogy tíz hónap alatt sokszínű nagy családdá forrt össze a Zsombolya utcai kollégiumban négy világrész hetven fiatalja.

Cs. Gy.